

SERMO DE ASCENSIONE CHRISTI.

Elebrata in cruce solenni uictoria, cum iam templum corporis sui, quod persecutio Iudæorum effoderat, dominus reparasset, noluit statim ad patrem ascendere, & glorificati corporis præsentia inferre cœlestibus, sed necessaria dispensatione discipulorum infirmitati consulens utiliter distulit, & quadraginta diebus in terra conuersatus, & uisus est sæpe & locutus cum apostolis, & manducauit & bibit, & uulnera quæ ad dubietatem eorum tollendam, in corpore reseruarat, & uidenda & palpanda exposuit, & impleta in se quæ in scripturis erant, prædicta euidentia rerum edocuit. Ad hoc necessaria fuit huius temporis mora, ut recollectis quos in fugam timor impegerat, quos supplicium crucis terruerat, in multis argumentis apparens, mentes quæ diffidentia titubauerant, solidaret, nec esse phâta sticum, sed uerum corpus quod surrexerat, tam comestationibus quæ contrectationibus probaret. Ad hoc dilata est ascensionis gloria, ut sub hoc dierum interstitio præcedens doctrina affectibus firmaretur, immo ut discipulorum desideria recessionem eius corporalem ambirent, quia spiritalis præsentia plenitudo quamdiu conspectu carnis præsens aderat, aduentare non poterat, & paulatim in hoc conducti sunt, ut libenter consuetudine conuictus assueti carerent, cum inhabitator spiritus sanctus eorum animas possidens, inuisibili accessu synceriores eis affectus infunderet, & aperiret interiores oculos ad intuendum intellectu puro patrem luminum, & substantia rerum sperandarum proposita apparentia sepelirent, nec incertitudinis scrupulus superesset, cum dominus & magister, quem uerum hominem probauerat, eis uidentibus, cœlum ascenderet, sed iam securi se crederent secuturos, nec esse impossibile quin & ipsi in carne & spiritu ad superos transferrentur. Omnibus itaque ad tam delectabile spectaculum aggregatis: Ascendo, inquit, ad patrem meum & patrem uestrum, deum meum & deum uestrum. Ioan. 16. Horum uerborum autoritas cum iam eorum uirtutem spiritus sanctus intimasset, omnem poterat excludere diffidentiam, & hilarescebant animi eorum paternitatis diuinæ illustrati honore, & fraternitatis CHRISTI honorati consortio, cum audirent & crederent se filios dei & fratres CHRISTI, in quo omnis excellentiæ plenitudo & sufficientia inerat, nec iam quasi idiotæ & hebetes huic uerbo applaudebant carnaliter, sed subtilissime generationem & dignitatem creaturæ à uoluntate & nutu creatoris habuisse initium, & imaginem & similitudinem dei in interiori homine uidebant, & dinoscebant intellectu potius quàm uisu, quam affinitatem habeant inter se pater & filius, & quia substantiuo & naturali filij adoptiuui conformes à prima origine multa habeant ex natura, & multa ex gratia: sanè huius generositatis consortium secundum quam simul cum CHRISTO filij dei sumus,

T 3 nobilitatem

Ascensionis
dilatio.

Ioan. 16.